

nu var bleven staaende ved at sige, at dersom han ikke gør det, kan Bidraget kræves hos ham, kan han udpantes derfor o. s. v., havde jeg intet derimod at sige, men Lovforslaget fører til, at hvis den paagældende Arbejdsgiver forsømmer dette, har Fiskeren, altsaa Medhjælperen, Krav hos den paagældende Arbejdsgiver paa Forsikringsbeløbet, kan han ikke betale dette, faar Fiskeren altsaa intet. Ogsaa dette er et Tilfælde, vi have haft efter Arbejderulykkesforsikringsloven, at den paagældende tilskadekomne eller hans efterlevende intet have kunnet faa, fordi Arbejdsgiveren var insolvent. Det er jo et Tilfælde, som ikke sjældent vil kunne indtræde med mindre Interessentskaber, som udsende mindre Fartøjer, naar de paa en Gang skulle udrede større Beløb. Jeg tror ogsaa, at denne Maade at betale Bidrag paa, at det er Arbejdsgiveren, som skal forsikre sine Folk, er noget underlig. Naar man lader Arbejderne selv forsikre sig, maa hver enkelt Arbejder, som vil ind under Loven, sørge for at melde sig ind og betale sit Bidrag. Gaar det derimod over paa Rederen for det samlede Foretagende, kan han ikke saaledes tegne Forsikring for de enkelte Personer, men maa tegne den for et vist Antal af ham beskæftigede Arbejdere, 5, 10 eller hvor mange han nu opgiver, og det kan være højst forskellige Personer, der da komme ind under hans Omraade. Hvis man derimod lod hver betale for sig, havde Staten faaet større Indtægt, medens der ellers i mange Tilfælde bliver erlagt en mindre Ydelse fra Arbejdsgiverens Side, end der i Virkeligheden skulde erlægges, og jeg kan ikke se, hvorfor det ikke kunde ordnes paa anden Maade, end her foreslaet. Naar der i § 2 bruges Udtrykket „antagen af en næringsdrivende“, er det meget usikkert, hvorledes dette skal forstaaes. Er det en Mand, som efter Næringsadkomst driver en vis Virksomhed, eller er det en Mand, som har en vis Virksomhed for derved at tjene noget? Vel er det saaledes, at Loven af 1898 har etableret det Forhold, at Arbejdsgiverne skulde betale for deres Arbejdere, men de to Love kunne ikke sammenstilles netop af den Grund, at Loven af 1898 lægger hele Forpligtelsen over paa Arbejdsgiverne, medens denne Lov etablere et ganske andet Forhold, idet den siger, at her betaler Staten det væsentlige. Det forekommer mig, at der ikke vilde være nogen Uret i, at man sagde, at ogsaa den, som arbejder for en anden, der driver Fiskeri, maa sørge for at faa betalt den Præmie, som

skal betales, for at han kan nyde godt af denne Lov, og han kan saa forlange den refunderet af Arbejdsgiveren udenfor Lønnen; men at lægge en sliq Forpligtelse over paa Arbejdsgiveren og derved gøre det hele Forhold med Hensyn til hvem, der er forsikret og hvem ikke, usikkert, forekommer mig betænkeligt.

Endnu skal jeg fremdrage en væsentlig Omstændighed, nemlig at vore Fiskere ogsaa kunne være ansatte paa Fiskerfartøjer, som tilhøre udlændinge. En Fisker, der er saaledes ansat, vil, hvis han kommer af Dage, slet ikke være forsikret, thi hans Arbejdsgiver hører ikke ind under denne Lov, kan ikke være forpligtet til at betale Præmie, og kan ikke hæfte for den Erstatning, som i andre Tilfælde vilde tilkomme den vedkommende. Derfor tror jeg, at Lovforslaget paa dette Omraade maa undergaa en Forandring, at ogsaa den, som driver Fiskeri for en anden, selv maa være forpligtet til at melde sig ind i Ulykkesforsikringsforeningen for Fiskere og betale Præmie. Hvis vi saa dertil føje, at han kan forlange Vederlag for Præmien af Arbejdsgiveren uden for sin Løn, tror jeg, at vi have gjort, hvad vi kunne, saavel overfor Fiskerne som over for Arbejdsgiverne og Staten.

Jeg kommer nu til det, som jeg tidligere skød ud, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt det ogsaa maa siges at burde falde ind under Loven, at Fiskerne skulde være forsikrede ogsaa for Beskadigelser, som medføre ikke Død, men Invaliditet. Dette Forhold vil jeg for mit Vedkommende ikke finde det ønskeligt at drage ind under Loven. Tilskadekomst, som fører til Invaliditet, spiller en meget ringe Rolle for Fiskerne, og hele Lovgivningens Motiv til at træde hjælpende til, er ikke til Stede ved saadan Invaliditet. Vi kunne sige os selv, at for Fiskerne gælder det Liv eller Død, og det, at en Mand stundom kan komme til at brække en Arm eller et Ben eller lide en anden lignende Beskadigelse — ved Nedstyrtning fra Masten og lignende i større Fartøjer kan der jo blive Tale om endnu større Beskadigelser — er intet særligt for Fiskernæringen, og ville vi tage det med under Loven, ville mange andre med samme Ret kunne kræve Statshjælp paa Grund af Invaliditet. Dertil kommer, at det medfører den største Vanskelighed ved Lovens Udførelse. Jeg skal ikke her fremdrage, hvor vanskelig Dagpengehistorien i Loven af 1898 er. Det volder den største Besværighed, at der først skal gaa 13 Uger, og at Dagpengene